

Sygn. akt V Ka 175/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Olga Nocoń

Sędziowie: SSR del. Katarzyna Gozdawa-Grajewska

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2014 r.

sprawy:

G. J.

s. J. i E.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 12 lutego 2014r. sygn. akt II K 979/13

I.zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że podwyższa oskarżonemu orzeczoną karę grzywny do wysokości 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 zł (dwadzieścia złotych);

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III.odstępuje od obciążania oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego;

Sygn. akt V Ka 175/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy w Raciborzu w sprawie o sygn. II K 979/13 uznał oskarżonego G. J. za winnego tego, że w dniu 21 października 2013 roku na ulicy (...) w miejscowości G., znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,63 mg/l) prowadził samochód osobowy marki F. o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym,

tj. przestępstwa z art. 178 a §1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Na mocy art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 października 2013 roku do dnia 12 lutego 2014 roku, nadto zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku złożył Prokurator, wnosząc o jego zmianę. Powołując się na przepis art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k. oskarżyciel publiczny zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, poprzez wymierzenie jej w postaci samoistnej grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na minimalnie możliwy okres tj. 1 roku, co jest zarówno karą jak i środkiem karnym rażąco łagodnymi, bez uwzględnienie zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut, w oparciu o art. 437 § 2 k.p.k., Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat i orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat oraz obciążenie oskarżonego kosztami i opłatami i orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 200 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja oskarżyciela publicznego okazała się częściowo skuteczna, co w konsekwencji spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary, którą Sąd Okręgowy uznał za niewspółmierną w sposób rażący.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnieść zasadnie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwych zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy- innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27.12.2012r., II AKa 380/12 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4.12.2012r., II AKa 374/12). Z rażąco niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. i dalszych. Nie chodzi w tej sytuacji o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę zasadniczą, która powodowałaby, że karę wymierzoną dotychczas należałoby traktować jako rażąco niewspółmierną, a uwagi na jej łagodność lub surowość.

Odnosząc się do apelacji Prokuratora stwierdzić należy, iż jakkolwiek stan nietrzeźwości sprawcy należy do ustawowych znamion przypisanego oskarżonemu czynu, tym niemniej stopień nietrzeźwości jest gradualny i wpływa na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Im wyższy stopień nietrzeźwości, tym stopień społecznej szkodliwości czynu jest wyższy, a w konsekwencji - tym surowsza powinna być kara. W niniejszej sprawie u oskarżonego przeprowadzone badanie na urządzeniu do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało stan nietrzeźwości na poziomie 0,63 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kara grzywny wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji jest rażąco łagodna. Uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i poziom zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jakie swoim zachowaniem stworzył oskarżony, Sąd Okręgowy uznał, że adekwatną będzie kara samoistnej grzywny, jednakże w wymiarze 70 stawek dziennych, przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej to kwota 20 złotych. Wysokość stawki dziennej grzywny uwzględnia aktualną

sytuację majątkową i możliwości zarobkowe sprawcy, który aktualnie nie pracuje. Jednocześnie, jak sam oskarżony zadeklarował, jest w stanie uiścić grzywnę, z uwagi na poczynione oszczędności.

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, że wnioskowana przez oskarżyciela publicznego kara 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat byłaby z kolei zbyt surowa, ponieważ oskarżony nie był wcześniej karany, co – przy uwzględnieniu jego wieku i dotychczasowego trybu życia - prowadzi do wniosku, że zdarzenie z dnia 21 października 2013 roku miało charakter incydentalny. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia, żałuje popełnionego czynu, zadeklarował, iż taka sytuacja miała miejsce pierwszy i ostatni raz. Jest osobą schorowaną, po urazie kręgosłupa, przez okres kilku miesięcy korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego.

Z wszystkich naprowadzonych względów Sąd odwoławczy uznał, że wyeliminowanie oskarżonego jako uczestnika ruchu drogowego jedynie na okres 1 roku będzie wystarczające i adekwatne i dlatego zaakceptował rozstrzygnięcie Sądu I instancji w wyżej wymienionym zakresie. Oskarżony swoim zachowaniem spowodował realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu, jednakże wyżej wskazany czas trwania tego środka jest adekwatny do indywidualnych okoliczności leżących po stronie oskarżonego i zapewni osiągnięcie celów w zakresie prewencji indywidualnej.

Sąd Okręgowy uznał ponadto, że wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w łącznej wysokości 1400 złotych jest wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego, w związku z czym żądanie zmiany wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego dodatkowo środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 200 złotych ocenił jako niezasadne, tym bardziej, że orzeczenie przedmiotowego środka karnego nie jest obligatoryjne. Reasumując Sąd Okręgowy uznał, że wymierzona oskarżonemu samoistna kara grzywny wymiarze 70 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka jest karą sprawiedliwą, uwzględniającą zarówno zasady prewencji ogólnej, jak i indywidualnej, której nie można uznać ani za zbyt łagodną, ani zbyt surową.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku, zwalniając oskarżonego na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego ze względu na jego obecną sytuację materialną i osobistą.